

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3757/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др. Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др. Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у спору по тужби тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији су пуномоћници Зоран Марић, адвокат из ... и Бојан Тркуља, адвокат из ..., против тужене Агроиндустријске комерцијалне банке АИК банке АД из Београда, чији је пуномоћник Маријана Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж бр.408/20 од 19.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж бр.408/20 од 19.03.2020. године

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж бр.408/20 од 19.03.2020. године одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда Основног суда у Сомбору П 1626/18 од 10.12.2019. године, којом је утврђена ништавост одредбе члана 5. став 5.1 (члана 6. став 6.1.) Уговора о стамбеном кредиту, односно члана 4. Уговора о кредиту за куповину непокретности, закључених између тужилаца и претходника тужене, обавезана тужена да тужиоцима исплати новчане износе наплаћене по ништавим одредбама са припадајућом законском затезном каматом и накнади тужиоцима парничне трошкове. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права. Позвала се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку и потребу уједначавања судске праксе.

По члану 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији, јер нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ни ново тумачење права, као ни уједначавања судске праксе. Као пример супротне праксе ревидент се позвао на пресуде другостепеног суда. Међутим, у предметном спору, обзиром да побијана другостепена пресуда не одступа од схватања усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године уједначавање праксе није потребно. У судским споровима у којима се тужбеним захтевом тражи оглашавање ништавим одредаба уговора о кредиту којима је утврђено право банке да од корисника кредита наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај, а с обзиром на то да трошкови обраде кредита настају приликом одобравања кредита и да су трошкови пуштања кредита у течај познати на дан обрачуна кредита, ти трошкови морају бити укључени у обрачун ефективне каматне стопе и могу бити наплаћени само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Са изнетих разлога на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу један изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку и одлучио да ревизија није дозвољена јер је изјављена против пресуде против које се не може изјавити .

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Спорови мале вредности по члану 468. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је у предметном спору поднета дана 17.10.2018. године. Тужбени захтев се односи на утврђење ништавости одредбе уговора и потраживање у новцу. Тужиоци су формални супарничари па се дозвољеност ревизије цени према вредности предмета спора за сваког посебно. Највиша вредност спора је износ од 19.329,35 динара што је вредност у оквиру цензуса за спор мале вредности. Како је предметни спор спор мале вредности, ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је ревизију одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
др. Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић